

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: P-3837/2024-16

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu po sutkinji toga suda Ivanki Brlečić, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja Drage Novosela iz Zagreba, Šestinska cesta 38, OIB: 27717340461, zastupanog po punomoćniku Davidu Turkalju, odvjetniku u Zagrebu, protiv I-tuženice Jadranke Olivari-Jirasek iz Zagreba, Ulica Grmoščica srednja broj 15, OIB: 776637890010, zastupane po punomoćnici Milici Đurđević, odvjetnici u Zagrebu, i II-tuženika Hrvatska osiguravajuća kuća d.d., Zagreb, Capraška 6, OIB: 00432869176, zastupanog po odvjetnicima iz Odvjetničkog društva Olujčić, Pezić & Partneri d.o.o. u Zagrebu, radi naknade štete, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene dana 13. travnja 2026. u nazočnosti punomoćnika tužitelja Davida Turkalja, odvjetnika, punomoćnice I-tuženice Milice Đurđević, odvjetnice, te punomoćnice II-tuženika Sandre Pleša, odvjetnice, dana 28. svibnja 2026.

p r e s u d i o j e

I. Odbija se tužbeni zahtjev tužitelja Drage Novosela u cijelosti koji glasi:

"I. Nalaže se I-tuženici Jadranki Olivari-Jirasek i II-tuženiku Hrvatska osiguravajuća kuća d.d. da solidarno isplate tužitelju Dragi Novoselu iznos od 8.478,90 eur zajedno sa zateznom kamatom i to na iznos od:

- 266,11 eur od 15. veljače 1998.,
- 266,11 eur od 15. ožujka 1998.,
- 266,11 eur od 15. travnja 1998.,
- 266,11 eur od 15. svibnja 1998.,
- 266,11 eur od 15. lipnja 1998.,
- 266,11 eur od 15. srpnja 1998.,
- 266,11 eur od 15. kolovoza 1998.,
- 266,11 eur od 15. rujna 1998.,
- 266,11 eur od 15. listopada 1998.,
- 266,11 eur od 15. studenoga 1998.,
- 266,11 eur od 15. prosinca 1998.,
- 266,11 eur od 15. siječnja 1999.,
- 278,19 eur od 15. veljače 1999.,
- 278,19 eur od 15. ožujka 1999.,
- 278,19 eur od 15. travnja 1999.,

- 278,19 eur od 15. svibnja 1999.,
- 278,19 eur od 15. lipnja 1999.,
- 278,19 eur od 15. srpnja 1999.,
- 278,19 eur od 15. kolovoza 1999.,
- 278,19 eur od 15. rujna 1999.,
- 278,19 eur od 15. listopada 1999. te na iznos od
- 2.781,87 eur od 17. travnja 2011., sve do isplate, sve u roku od 15 dana.

II. Nalaže se I-tuženici Jadranki Olivari-Jirasek i II-tuženiku Hrvatska osiguravajuća kuća d.d. da solidarno nadoknade tužitelju Dragi Novoselu parnični trošak zajedno sa zateznom kamatom od dana donošenja presude do isplate."

II. Nalaže se tužitelju Dragi Novoselu da I-tuženici Jadranki Olivari-Jirasek nadoknadi parnični trošak u iznosu od 1.250,00 eur u roku od 15 dana.

III. Nalaže se tužitelju Dragi Novoselu da II-tuženiku Hrvatska osiguravajuća kuća d.d. nadoknadi parnični trošak u iznosu od 1.300,00 eur zajedno sa zateznom kamatom od 28. svibnja 2026. do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

Obrazloženje

I. Tužitelj u tužbi navodi da ga je I-tuženica zastupala u parničnom postupku koji je pokrenuo protiv nekadašnjih poslodavaca (ACM alati d.o.o. i Autocentar-Merkur d.d.) koji se je vodio pred ovim sudom pod poslovnim brojem Pr-5068/08 od 1998. do 20.1.2011. kada je presuda donesena u tom predmetu postala pravomoćna. Navedenom presudom naloženo je Autocentar-Merkur d.d. da tužitelju na ime neisplaćenih plaća isplati iznos od 61.060,00 kn sa zateznom kamatom koja teče na svaki pojedini mjesečni iznos plaće te iznos od 20.960,00 kn na ime parničnog troška. Međutim, tvrdi da ga I-tuženica nikada nije obavijestila o predmetnoj odluci te se nikada nije pokušala naplatiti (prisilno ili dobrovoljno) na temelju iste, a nije ga niti upozorila na mogućnost prisilne naplate ako tuženik dobrovoljno ne ispunji svoju obvezu. Tužitelj navodi da se na temelju ove presude nije nikada naplatio, da je taj postupak trajao niz godina, da je rješenjem Županijskog suda u Zagrebu od 22.7.2008. prvostupanjska presuda ukinuta i predmet vraćen na ponovni postupak, da je saznao da je taj postupak konačno dovršen presudom od 16.4.2010. na vlastitu inicijativu kada je 2021. otišao na sud provjeriti stanje ovoga predmeta, da je tada obaviješten da je predmet dovršen 2010. te da mora pisano zatražiti ishođenje primjerka presude jer da mu je ista već dostavljena putem punomoćnika, da je takav zahtjev podnio 23.6.2021., da je po punomoćniku ovu presudu dostavio Financijskoj agenciji radi prisilne naplate, da je ista odbila postupiti po tom zahtjevu jer naziv dužnika u zahtjevu i toj presudi ne odgovara nazivu postojećeg društva (u nazivu društva tj. dužnika ispuštena je spojnica), da je radi toga zatražio ispravak presude, ali je obaviješten dopisom od 11.3.2022. da je spis škartiran, da se je potom obratio samom dužniku pozivom na dobrovoljno ispunjenje što je isti odbio istaknuvši prigovor zastare. Stoga tužitelj smatra da je zbog nesavjesnog postupanja I-tuženice pretrpio štetu koja se ogleda u izmakloj koristi tj. neisplati novčanog iznosa koji mu je

imao biti isplaćen na temelju navedene presude, a što je saznao primitkom dopisa dužnika od 17.11.2022. Pri tome tužitelj smatra da navedena presuda ima nedostataka i u smislu konačnog iznosa koji mu je dužnik imao platiti i to na način da zbroj mjesečnih plaća ne odgovara zbroju koji je utvrđen tom presudom budući da je zbroj 42.924,00 kn, a ne 61.060,00 kn, a da I-tuženica nije tražila ispravak ove presude niti u tom smislu pa je pitanje je li ovakva presuda uopće pogodna za prisilnu naplatu. Slijedom svega navedenoga, tužitelj smatra da je u konkretnom slučaju došlo do grubog kršenja odvjetničke etike te da postoji uzročno-posljedična veza između zastupanja tužitelja od strane I-tuženice i opisane štete za koju tužitelj smatra da je nastala 21.1.2021. tj. istekom posljednjeg dana desetogodišnjeg zastarnog roka koji teče od dana pravomoćnosti i ovršnosti navedene presude, a za što je tužitelj saznao 26.7.2023. kada je zaprimio dopis I-tuženice kojim ista otklanja svoju odgovornost i nedoumicu da bi pokrenula kakav postupak naplate kojim bi došlo do prekida zastare. Kako je I-tuženica u vrijeme zastupanja tužitelja bila osigurana kod II-tuženika, to tužitelj potražuje od I i II-tuženika da mu solidarno isplate iznos od 8.478,90 eur zajedno sa zateznim kamatama kao u izreci pod točkom I. te od I i II-tuženika traži da mu solidarno nadoknade parnični trošak zajedno sa zateznom kamatom od dana donošenja presude do isplate.

2. I-tuženica u odgovoru na tužbu ističe prigovor zastare jer iz dokaza koje je tužitelj dostavio uz tužbu proizlazi da se radi o presudi koja je postala pravomoćna 20.1.2011. pri čemu osporava navod tužitelja da bi on za ovu presudu doznao tek 2021. jer mu je ona predala spis te je bilo dogovoreno da će on sam predati ovu presudu na naplatu i da će joj tek nakon toga isplatiti parnični trošak u iznosu od 31.331,00 kn. I-tuženica tvrdi da joj se je tužitelj tijekom 2011. stalno javljao da bi nakon toga prestao zvati ili bilo što tražiti (da I-tužena pokrene ovrhu te joj nije niti potpisao punomoć za takvu radnju). Stoga se I-tuženica doista nije pokušala prisilno naplatiti jer nije imala niti punomoć za poduzimanje takve radnje niti je imala izvornik presude te slijedom navedenoga predlaže tužbeni zahtjev odbiti potražujući od tužitelja naknadu parničnog troška.

3. II-tuženik u odgovoru na tužbu osporava osnovanost i visinu tužbenog zahtjeva odnosno osporava postojanje bilo kakve štetne radnje/propusta odvjetnice Jadranke Olivari-Jirasek, postojanje štete, postojanje uzročno posljedične veze između bilo koje radnje/propusta odvjetnika i navodno nastale štete, osnov i visinu eventualne štete te protupravnost navodeći da tužitelj nije dokazao niti jednu od ovih pretpostavki za štetu. Osim toga, ističe i prigovor zastare te osporava zatraženi tijek zateznih kamata. Stoga predlaže odbiti tužbeni zahtjev i obvezati tužitelja da mu nadoknadi parnični trošak zajedno sa zateznom kamatom od dana donošenja prvostupanjske presude do isplate.

4. U tijeku postupka izvršen je uvid u dokumentaciju priloženu uz tužbu (stranica 8-35) te u Uvjete za osiguranje odgovornosti odvjetnika (stranica 54-57), saslušani su svjedoci Nikola Boričević (stranica 74), Goran Butorac (stranica 75), Matija Ivančević (stranica 79 i 80), Davorka Novosel (stranica 80) i Matija Novosel (stranica 81), a proveden je i dokaz saslušanjem tužitelja (stranica 62-64) i I-tuženice (stranica 64 i 65), kao stranaka.

5. Tužbeni zahtjev je neosnovan u cijelosti.

6. U ovoj pravnoj stvari nije sporno da je I-tuženica, kao odvjetnica, zastupala tužitelja u parničnom postupku pred ovim sudom koji je isti pokrenuo protiv svojih poslodavaca 1998. godine te koji je okončan presudom poslovni broj Pr-5068/08 od 16.4.2010. koja je postala pravomoćna i ovršna 20.1.2011., ali je sporno je li I-tuženica tužitelja uopće obavijestila o toj presudi te je li mu zbog eventualnog neobavješćavanja o istoj uzrokovala štetu zato što se nikada nije naplatio temeljem ove presude imajući u vidu da je Autocentar-Merkur d.d. tj. tuženik iz toga postupka, u dopisu od 17.11.2022. (stranica 30) to odbio učiniti ističući prigovor zastare temeljem odredbe čl. 233. st. 1. Zakona o obveznim odnosima.

7. Tužitelj u svom iskazu (stranica 62-64) navodi da je 1998. dobio otkaz kao i neki drugi kolege te da im je upravo u firmi predložena I-tuženica, kao odvjetnica koja ih može zastupati pred sudom tako da su njih trojica tj. Nikola Boričević, Goran Butorac i on zajedno otišli u njen ured u Zvonimirovoj gdje su svaki ponaosob s njome razgovarali i potpisali joj punomoć za zastupanje pri čemu je dogovoreno da će joj platiti nagradu za zastupanje tek nakon okončanja sudskog postupka i to 10% od dosuđenog iznosa s time da misli da su vezano uz to potpisali sporazum. Zna da je taj postupak pred ovim sudom trajao jako dugo, da je održano 15-ak rasprava na kojima je i on bio prisutan zajedno sa svojom odvjetnicom jer ga je ona o istima obavještavala i govorila da treba doći, iako na istima nije davao svoje iskaze. Napominje da mu je od strane firme 2007. ponuđena nagodba, ali samo na iznos od 5.700,00 kn pa kada je od I-tuženice tražio savjet što da učini, ista mu je odgovorila da sam mora odlučiti hoće li to prihvatiti što ga je razočaralo. Inače, navodi da je tada od firme tražio isplatu iznosa od 60.000,00 kn. Kako se nakon toga nije ništa događalo, to je 2009. nazvao I-tuženicu koja mu je odgovorila da nema ništa novoga te da će ga nazvati ako se nešto bude događalo. Međutim, tvrdi da ga I-tuženica uopće nakon toga nije kontaktirala, iako cijelo vrijeme ima isti broj mobitela i živi na istoj adresi. Stoga je u lipnju 2021. sam otišao na sud da vidi što se događa te mu je tamo rečeno da je ovaj predmet završen te da je spis škartiran pa da mora podnijeti zahtjev za ponovno uručenje presude što je odmah i učinio. Slijedom navedenoga, tvrdi da je tek u lipnju 2021. saznao da je taj predmet pravomoćno okončan presudom kojom mu je dosuđen iznos od oko 60.000,00 kn pa kada je potom nazvao I-tuženicu pitajući ju zašto ga nije obavijestila o toj presudi, ista je odgovorila da mu je sve poslala poštom s time da nema niti presliku ove presude jer je imala poplavu u uredu. Napominje da I-tuženici cijelo ovo vrijeme nije opozvao punomoć, a da je nakon ovakvog odgovora iste angažirao drugog odvjetnika da vidi što će s tom presudom pri čemu tvrdi da se nije uspio naplatiti temeljem te presude. Inače ističe da mu je prihod koji bi ostvario u tom postupku u to vrijeme bio neophodan jer je imao dvoje male djece, a supruga je imala mala primanja s time da se je njegova financijska situacija popravila tek 2015. i 2016. kada je pokrenuo svoj posao, a na pitanja svog punomoćnika je naveo da mu I-tuženica nije nikada ispostavila račun za zastupanje niti ga je upozorila te 2021., kada ju je nazvao, da navedena presuda ima neke pogreške. Na pitanje I-tuženice je li ga ona obavještavala o stanju predmeta odnosno o raspravama na kojima nije bio, navodi da nije, već da ga je obavještavala samo o predstojećim raspravama. Nadalje, navodi da je I-tuženici potpisao samo jednu punomoć i to 1998. u njenom uredu kojom ju je ovlastio na poduzimanje svih radnji.

8. I-tuženica u svom iskazu (stranica 64 i 65) potvrđuje da je tužitelj došao u njen ured 1998., ali ne u Zvonimirovu jer se je tamo preselila tek 2003., već u Ilicu 78.

Također potvrđuje da su s njime došli i njegovi kolege te da je dogovorila da će tužitelja zastupati u radnom sporu protiv njegovog poslodavca kojom prilikom joj je tužitelj potpisao punomoć na temelju koje je bila ovlaštena samo za vođenje tog radnog spora i na ništa drugo, dakle ne i za primitak bilo kakve isplate od protivne strane. Potvrđuje i to da su već na tom prvom sastanku dogovorili da će joj tužitelj platiti 10% iznosa s kojim uspije u parnici vezano uz što su potpisali sporazum pa joj tužitelj tijekom ovoga postupka nije bio dužan ništa plaćati. Sjeća se da je taj radni spor bio dosta mučan jer je protivnu stranu zastupao pravnik koji je bio vrlo agresivan pa je upravo zbog toga tražila da tužitelj radi zaštite dolazi na rasprave o kojima ga je redovito obavještavala pa je isti bio gotovo na svih 15-ak rasprava s time da mu je poštom slala zapisnike s raspravama na kojima nije bio kao i sve podneske i to one koje je ona podnosila sudu te podneske suprotne strane. Također ga je obavijestila kada je bila donesena prva presuda koja je kasnije ukinuta, dok povodom nagodbenog prijedloga suprotne strane nije bila pozvana niti ovlaštena zastupati tužitelja, već ju je tužitelj samo obavijestio što mu se nudi pa mu je ona doista rekla da mora sam odlučiti hoće li to prihvatiti nakon čega je isti rekao da neće i da ide do kraja sa sudskim postupkom. Napominje da je u tom postupku zatražena ne samo isplata plaće, već i naknada štete zbog sudskog raskida radnog odnosa pa je tužitelju po tom osnovu dosuđen iznos od 20.000,00 kn, a ne po osnovu parničnog troška, radi čega se ne radi o pogrešnom zbroju dosuđenih iznosa. Navodi da je nova presuda donesena 16.4.2010. o čemu je tužitelja obavijestila jer su cijelo vrijeme bili u kontaktu s time da ga je obavijestila i o drugostupanjskoj presudi iz 2011. nakon čega je tužitelj došao u njen ured te mu je tu presudu uručila što joj je i potvrdio svojim potpisom. Smatra da je time prestala njena punomoć jer je tužitelj tada rekao da će temeljem ove presude naplatiti na svoj način te mu je na to samo rekla da joj se javi radi isplate nagrade za zastupanje. Međutim, tužitelj joj se nakon toga nije javljao, a ona mu nije ispostavila račun za zastupanje čekajući da joj se javi. Potvrđuje da ju je tužitelj nazvao tek 2021. navevši da nije dobio presudu od nje, a kada je tražio da mu dade presliku iste, točno je da mu je rekla da više nema nikakvu dokumentaciju jer je imala poplavu u uredu, a nakon toga i potres. Osim toga, ističe da je u međuvremenu protekao zakonski rok od 10 godina u kojem su odvjetnici dužni čuvati takvu dokumentaciju. Na posebna pitanja punomoćnika tužitelja navodi da od tužitelja nije tražila da joj potpiše punomoć za prisilnu naplatu, da ga nije upozorila na postojanje greške u oznaci tuženika, ali da je poduzimala radnje radi prisilne naplate, tada bi tražila da se ta greška ispravi, da ga nije upozorila na pogrešku u zbroju pojedinačnih iznosa pod točkom III. izreke presude od 16.4.2010. jer takve greške nije bilo te da tužitelja nije nazivala u razdoblju od kada mu je uručila drugostupanjsku presudu pa do 2021. jer je čekala da se on njoj javi, da ga pri uručanju drugostupanjske presude nije uputila na mogućnost naplate po istoj. Pri tome pojašnjava da je inače postupala nešto drugačije kada se radilo o radnim sporovima iz kojih se puno puta nije naplatila, a da je šokirana ovom tužbom jer vrlo dobro zna kako odvjetnik treba komunicirati sa svojom strankom i poštivati odvjetnički kodeks.

9. Svjedok Nikola Boričević u svom iskazu (stranica 74 i 75) potvrđuje da su on i Goran Butorac radili s tužiteljem u istoj firmi te da su početkom 1998. dobili otkaz i odlučili podnijeti tužbu protiv svog poslodavca s time da im je tužitelj preporučio da ih zastupa I-tuženica. Sjeća se da su tužitelj i on krajem veljače 1998. otišli u njen ured u Ilici gdje su im uručene pripremljene tužbe za svu trojicu koje su, nakon potpisivanja punomoći, sami predali sudu s time da su usmeno dogovorili da će I-

tuženici platiti trošak zastupanja u visini 10% od iznosa s kojim uspiju u sporu. Tvrdi da je ubrzo od suda dobio obavijest da je nadležan Trgovački sud u Zagrebu nakon čega više nije dobio nikakvu obavijest ni od koga niti se je s poslodavcem nagodio. Naime, navodi da im je isti nudio isplatu tako malog iznosa da im je I-tuženica rekla da bi na taj prijedlog mogli pristati samo da taj iznos nude u valuti DEM radi čega su i odlučili podnijeti ove tužbe. Nije mu poznato kako je tužitelj prošao sa svojom tužbom jer o tome s njime nije nikada razgovarao, a na posebna pitanja punomoćnika tužitelja navodi da je I-tuženicu zvao nakon što je dobio obavijest o nenadležnosti na što je ista rekla da će vidjeti što će s tim biti, a kada ju je nakon par godina zvao, rekla mu je da je u slučaju tužitelja i Gorana Butorca naknadno tužila i Autocentar-Merkur d.d., a da to u njegovo slučaju više nije mogla učiniti.

10. Svjedok Goran Butorac u svom iskazu (stranica 75) potvrđuje da je s tužiteljem radio u Autocentar-Merkur d.d., a nakon toga i u ACM alati d.o.o. koje društvo je prestalo postojati pa su tužitelj, Nikola Boričević i on dobili otkaz radi čega su odlučili podnijeti tužbu. Stoga su Nikola Boričević i tužitelj otišli k odvjetnici, misli Olivari, od koje su preuzeli tužbe za svu trojicu koje su oni potom predali sudu. Također potvrđuje da su usmeno dogovorili plaćanje u visini od 10% od iznosa kojeg eventualno dobiju. Sjeća se da su u njegovom predmetu održana možda dva ročišta nakon čega im je poslodavac ponudio nagodbu koju je on i prihvatio tako da mu je isplaćen iznos od 3.500,00 kn, a zna da tužitelj nije prihvatio nagodbeni prijedlog poslodavca i da je nastavio ovaj sudski postupak. Međutim, ne zna kako je to dalje napredovalo, već se samo sjeća da mu je tužitelj jedne prilike prije puno godina rekao da taj njegov postupak još traje. Na posebna pitanja punomoćnika tužitelja navodi da je negdje do 2012. radio u firmi Berman u koju je tužitelj dolazio po neke dijelove kada su i razgovarali o ovom njegovom postupku, a da je nakon sklapanja ove svoje nagodbe bio u uredu I-tuženice u Zvonimirovoj ulici kada mu je ista rekla da joj nije ništa dužan platiti za zastupanje.

11. Svjedok Matija Ivančević, zet tužitelja, u svom iskazu (stranica 79) navodi da se je 2012. oženio s tužiteljevom kćeri, ali da tužitelja poznaje skoro cijeli život jer je do tada živio samo jednu ulicu dalje od njega, dok je nakon ove ženidbe živio na sasvim drugoj adresi s time da su cijelo vrijeme u kontaktu i u dobrim odnosima pa često sa suprugom dolazi k tužitelju na ručak. Stoga je tijekom tih zajedničkih druženja saznao da je tužitelj ostao bez posla i da je radi toga vodio sudski spor koji je trajao dugo, ali ne zna je li ga netko zastupao. Također je tijekom tih druženja saznao da je u tom postupku donesena nekakva presuda prije 2, 3 ili 4 godine, ali nema nikakvih saznanja o kakvoj se odluci radilo. Na posebna pitanja punomoćnika tužitelja navodi da je sa suprugom bio u vezi 10 godina prije braka, ne tužitelju nije izvršena nikakva isplata vezano uz ovaj radni spor te da se je o nešto spominjalo na ovim obiteljskim druženjima možda 3-4 puta, ali da to svakako nije bila tema njihovih razgovora.

12. Svjedokinja Davorka Novosel, supruga tužitelja, u svom iskazu (stranica 80) potvrđuje da je tužitelj dobio otkaz, moguće 1997., te da se je nakon toga obratio I-tuženici da ga zastupa u radnom sporu jer je ona već zastupala neke njegove kolege iz firme, a kako nikada nije išla s tužiteljem k I-tuženici, to zna samo ono što joj je rekao tužitelj pa tako zna da je s njom dogovorio plaćanje naknade za zastupanje u visini od 10% od dosuđenog iznosa, da je s njom u početku kontaktirao samo telefonski te da je par puta bio na sudu, ali ne zna kada je zadnji puta bio taj kontakt s I-tuženicom te kada je zadnji puta bio na sudu. Nadalje, navodi da je tužitelj 2001.

otvorio svoju firmu te da se je i nakon toga telefonski znao čuti s I-tuženicom. Potom je govorio da taj spor dugo traje, a zna da je 2021. nazvao I-tuženicu kako bi ju pitao što je s time pa kako mu se ista nije javljala, to je te 2021. sam otišao na sud gdje je saznao da je u tom predmetu donesena presuda, a kada je potom pitao I-tuženicu zašto ga o istoj nije obavijestila, ista mu je rekla da mu je tu presudu zajedno sa svom drugom dokumentacijom dostavila poštom. Inače zna da je tužitelj temeljem te presude trebao dobiti neku isplatu te da ništa od toga nije ostvario, ali ne zna točno zbog čega, a zna i to da mu je od strane bivšeg poslodavca bila ponuđena nagodba na koju on nije pristao.

13. Svjedok Matija Novosel, sin tužitelja, u svom iskazu (stranica 81) navodi da se sjeća kada je tužitelj dobio otkaz te da je tada rekao da će tužiti svoju firmu zbog toga, iako je tada imao svega 7 ili 8 godina. Zna da ga je zastupala jedna odvjetnica u tom radnom sporu, ali ne zna ništa o njihovom kontaktu, a također zna da je tužitelj prije par godina rekao da je "taj sud dobio" s time da zna da mu nije izvršena nikakva isplata, ne zna zbog čega. U svakom slučaju navodi da nikada s ocem nije išao k toj odvjetnici niti je vidio ovu sudsku odluku, a ne sjeća se je li tužitelj išao na sud tijekom trajanja toga spora te nikada nije čuo da bi isti telefonski razgovarao sa svojom odvjetnicom.

14. Sud je prihvatio kao istinit iskaz tužitelja u dijelu u kojem isti navodi:

- da je 1998. dobio otkaz kao i neki drugi kolege te da im je upravo u firmi predložena I-tuženica, kao odvjetnica koja ih može zastupati pred sudom;
- da je I-tuženici u njenom uredu potpisao punomoć za zastupanje pri čemu je dogovoreno da će joj platiti nagradu za zastupanje tek nakon okončanja sudskog postupka u visini 10% od dosuđenog iznosa;
- da je taj radni spor trajao jako dugo, da je održano 15-ak rasprava na kojima je i on bio prisutan zajedno sa svojom odvjetnicom jer ga je ona o istima obavještavala i govorila da treba doći, iako na istima nije davao svoje iskaze;
- da mu je od strane firme 2007. ponuđena nagodba koju nije prihvatio;
- da je 2009. nazvao I-tuženicu koja mu je odgovorila da nema ništa novoga te da će ga nazvati ako se nešto bude događalo;
- da mu je na ovome sudu u lipnju 2021. rečeno da je ovaj predmet završen te da je spis škartiran pa da mora podnijeti zahtjev za ponovno uručenje presude što je odmah i učinio;
- da je potom nazvao I-tuženicu koja mu je rekla da više nema niti presliku ove presude jer da je imala poplavu u uredu;
- da je nakon toga angažirao drugog odvjetnika, ali da se nije uspio naplatiti temeljem predmetne presude;
- da mu I-tuženica nikada nije ispostavila račun za zastupanje niti ga je upozorila te 2021., kada ju je nazvao, da navedena presuda ima neke pogreške.

15. Naime, I-tuženica u svom iskazu, kojeg je sud prihvatio kao istinit jer je iznesen logično i uvjerljivo, potvrđuje da je tužitelj došao u njen ured 1998. kada su dogovorili da će ga zastupati u radnom sporu protiv njegovog poslodavca te da joj je tužitelj već tada potpisao punomoć za zastupanje, a da je dogovoreno da će joj platiti za zastupanje 10% iznosa s kojim uspije u toj parnici. Također potvrđuje da je tužitelj bio na gotovo svih 15-ak rasprava o kojima ga je redovito obavještavala te da ju je tužitelj obavijestio o nagodbenom prijedlogu suprotne strane koji nije prihvatio kao i to da mu nikada nije ispostavila račun za zastupanje, a potvrđuje i da ju je tužitelj nazvao

2021. tvrdeći da nije dobio presudu od nje, a kada je tražio da mu dade presliku iste, potvrđuje da mu je rekla da više nema nikakvu dokumentaciju jer je imala poplavu u uredu, a nakon toga i potres pri čemu ističe da je u međuvremenu protekao zakonski rok od 10 godina u kojem su odvjetnici dužni čuvati takvu dokumentaciju. Konačno, I-tuženica potvrđuje i to da tužitelja nije upozorila na postojanje greške u presudi u oznaci tuženika. Osim toga, i svjedoci Nikola Boričević i Goran Butorac u svojim iskazima, koji su u bitnim dijelovima sukladni i izneseni logično i uvjerljivo, potvrđuju da su radili s tužiteljem u istoj firmi, da su dobili otkaz te da je i njih I-tuženica zastupala u radnom sporu protiv poslodavca s kojom su dogovorili da će joj platiti trošak zastupanja u visini 10% od iznosa s kojim uspiju u sporu.

16. Međutim, u preostalom dijelu u kojem tužitelj tvrdi da ga I-tuženica uopće nije kontaktirala nakon 2009. te da je tek u lipnju 2021. saznao da je ovaj radni spor pravomoćno okončan kada je sam otišao na sud vidjeti što se događa s tim predmetom, ovaj sud nije prihvatio kao istinit jer nije logično niti uvjerljivo, neovisno o tome što realno postoji mogućnost višegodišnjeg trajanja nekog sudskog postupka, da bi bilo tko, pa tako i tužitelj u konkretnom slučaju, potpuno pasivno čekao da ga njegova punomoćnica informira o stanju njegovog sudskog predmeta u tako dugom razdoblju od 2009. pa čak do lipnja 2021., iako pri tome tvrdi da joj cijelo ovo vrijeme nije opozvao punomoć te da je u tom postupku aktivno i osobno sudjelovao navodeći da je u istome održano 15-ak rasprava na kojima je i on bio prisutan zajedno sa svojom odvjetnicom jer ga je ona o istima obavještavala i govorila da treba doći, a kakva navodna pasivnost tužitelja je ovome sudu nelogična i nevjerovatna i zato što se radi o predmetu u kojem je tužitelj od bivšeg poslodavca zahtijevao isplatu iznosa od 61.060,00 kn (8.104,05 eur) + 20.960,00 kn (2.781,87 eur), a da sam tužitelj tvrdi da mu je takav prihod u to vrijeme bio neophodan jer je imao dvoje male djece, a njegova supruga je imala mala primanja pa da se je njegova financijska situacija popravila tek 2015. i 2016. kada je pokrenuo svoj posao, kao što nije logično niti uvjerljivo da bi se tužitelj išao informirati o stanju ovoga predmeta na sud, a da bi tek potom nazvao svoju punomoćnicu pitajući ju zašto ga nije obavijestila o toj presudi. Osim toga, ovakve navode tužitelja ne potvrđuju niti svjedoci Nikola Boričević i Goran Butorac, iako ih je isti predložio saslušati upravo na navedene okolnosti tj. na okolnost postupanja I-tuženice i način njenog zastupanja. Naime, svjedok Nikola Boričević u svom iskazu navodi da mu nije poznato kako je tužitelj prošao sa svojom tužbom jer o tome s njime nije nikada razgovarao, dok svjedok Goran Butorac u svom iskazu navodi da samo zna da tužitelj, za razliku od njega, nije prihvatio nagodbeni prijedlog poslodavca te da je nastavio ovaj sudski postupak, ali ne zna kako je to dalje napredovalo, već se samo sjeća da mu je tužitelj jedne prilike prije puno godina rekao da taj njegov postupak još traje, što je pak prema mišljenju ovoga suda vrlo neodređeno vremensko razdoblje. Međutim, kako taj svjedok dalje navodi da je s tužiteljem razgovarao o tom njegovom predmetu kada bi isti dolazio u firmu Berman po neke dijelove, a u kojoj je taj svjedok radio negdje do 2012., to niti iz iskaza ovoga svjedoka ne proizlazi da bi mu tužitelj govorio da ovaj postupak traje i nakon 2012., već taj svjedok, stavljanjem ovakvih razgovora s tužiteljem u taj vremenski okvir, dapače potvrđuje istinitost tvrdnji I-tuženice prema kojima je ona tužitelja na vrijeme obavijestila o drugostupanjskoj presudi iz 2011. te mu istu i uručila u svom uredu.

17. Nadalje, tvrdnje tužitelja da ga I-tuženica nikada nije obavijestila niti o presudi ovoga suda (stranica 8-19) niti o drugostupanjskoj presudi iz 2011., ne potvrđuju niti

svjedoci Matija Ivančević, Davorka Novosel i Matija Novosel, iako je tužitelj iste predložio saslušati na okolnost njegove komunikacije s I-tuženicom vezano uz zastupanje u predmetnom radnom sporu. Naime, svjedok Matija Ivančević tj. zet tužitelja, navodi da je tijekom zajedničkih druženja saznao samo to da je tužitelj ostao bez posla i da je radi toga vodio sudski spor koji je trajao dugo, ali ne zna je li ga netko zastupao, kao i to da je u tom postupku donesena nekakva presuda prije 2, 3 ili 4 godine, ali nema nikakvih saznanja o kakvoj se odluci radilo, već samo zna da tužitelju nije izvršena nikakva isplata vezano uz ovaj radni spor. Svjedokinja Davorka Novosel, supruga tužitelja, zna da se je tužitelj obratio I-tuženici da ga zastupa u tom radnom sporu, a kako nikada nije išla s tužiteljem k I-tuženici, to zna samo ono što joj je rekao tužitelj pa tako zna da je s I-tuženicom dogovorio plaćanje naknade za zastupanje u visini od 10% od dosuđenog iznosa, da je s njom u početku kontaktirao samo telefonski te da je par puta bio na sudu s time da ne zna kada je zadnji puta bio taj kontakt s I-tuženicom te kada je zadnji puta bio na sudu, da se je telefonski znao čuti s I-tuženicom te da je govorio da taj spor dugo traje te da je tek 2021. otišao na sud gdje je saznao da je u tom predmetu donesena presuda, a kada je potom pitao I-tuženicu zašto ga o istoj nije obavijestila, ista mu je rekla da mu je tu presudu zajedno sa svom drugom dokumentacijom dostavila poštom. Konačno, svjedok Matija Novosel tj. sin tužitelja u svom iskazu samo navodi da zna da je tužitelj dobio otkaz kada je on imao 7 ili 8 godina te da ga ja zastupala jedna odvjetnica u tom radnom sporu, ali ne zna ništa o njihovom kontaktu s time da mu je tužitelj tek prije par godina rekao da je "taj sud dobio" i da mu nije izvršena nikakva isplata, ali ne zna zbog čega pri čemu tvrdi da nikada s tužiteljem nije išao k toj odvjetnici niti je vidio ovu sudsku odluku te se ne sjeća je li tužitelj išao na sud tijekom trajanja toga spora s time nikada nije čuo da bi isti telefonski razgovarao sa svojom odvjetnicom.

18. Slijedom svega navedenoga, ovaj sud nije prihvatio kao istinit navod tužitelja da ga I-tuženica ne bi nikada obavijestila o pravomoćnom okončanju predmetnog radnog spora, neovisno o tome što I-tuženica navedeno nije dokazala dostavom potvrde potpisane od strane tužitelja, a sve imajući u vidu da je od 20.1.2011. tj. od pravomoćnog okončanja predmetnog radnog spora pa do podnošenja tužbe u ovome predmetu prošlo više od 13 godina, a da je odredbom čl. 11. st. 2. Zakona o odvjetništvu (Narodne novine br. 9/94, 117/08, 50/09, 75/09, 18/11, 126/21 i 98/25) propisano da je odvjetnik dužan čuvati spise najmanje deset godina po pravomoćnom okončanju postupka u kojem je stranku zastupao pa je jasno da je taj rok protekao i da se od I-tuženice ne može očekivati da s takvom potvrdom tužitelja više raspolaže.

19. Stoga je pod točkom I. izreke tužbeni zahtjev tužitelja odbijen u cijelosti kao neosnovan pri čemu ovaj sud smatra da I-tuženica nije učinila propust u zastupanju tužitelja time što se nikada nije pokušala naplatiti (prisilno ili dobrovoljno) na temelju predmetne odluke, a kako to ističe tužitelj, jer je i u tom dijelu prihvaćen kao istinit navod I-tuženice iz kojeg proizlazi da joj je tužitelj pri preuzimanju drugostupanske presude rekao da će se temeljem iste "naplatiti na svoj način", a da joj se potom više nije javio te da mu nikada nije niti ispostavila račun radi isplate nagrade za zastupanje. Pri tome sud ne smatra relevantnom činjenicu to što I-tuženica nije zahtijevala ispravak prvostupanske presude od 16.4.2010. zbog propuštene spojnice u nazivu tamošnjeg tuženika te u smislu konačnog iznosa koji je tamošnji tuženik imao platiti tužitelju, iako zbroj mjesečnih plaća doista ne odgovara zbroju koji je utvrđen tom presudom, a sve iz razloga što bi, kako to i I-tuženica navodi u svom

iskazu, navedeno ista zatražila da je došla u priliku poduzimati radnje radi prisilne naplate.

20. Imajući u vidu da sud uopće nije utvrdio postojanje propusta I-tuženice pri zastupanju tužitelja u navedenom radnom sporu, to nije niti odlučivao o prigovoru zastare istaknutom od strane I i II-tuženika.

21. Odluka o trošku postupka donijeta je temeljem odredbe čl. 154. st. 1. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine br. 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 25/13, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23 i 146/25, u daljnjem tekstu: ZPP), a isti se odnosi na zastupanje I i II-tuženika po punomoćnicima odvjetnicima koji je određen temeljem Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (Narodne novine br.138/23) pa je tako I-tuženici temeljem Tbr. 8. toč. 1. za sastav odgovora na tužbu tj. podneska od 20.7.2024. utvrđen iznos od 200,00 eur (100 bodova x 2,00 eur), a temeljem Tbr. 9. toč. 1. za zastupanje na ročištima 13.2.2025., 11.6.2025., 10.11.2025. i 13.4.2026. iznosi od po 200,00 eur (100 bodova x 2,00 eur) što ukupno iznosi 1.000,00 eur čemu je pribrojen PDV u visini od 25%, a u iznosu od 250,00 eur pa to ukupno iznosi 1.250,00 eur koliko je tužitelju pod točkom II. izreke i naloženo da joj nadoknadi, dok su II-tuženiku temeljem Tbr. 8. toč. 1. za sastav odgovora na tužbu tj. podneska od 22.8.2024. kao i za sastav podneska od 17.9.2025. utvrđeni iznosi od po 200,00 eur (100 bodova x 2,00 eur), a temeljem Tbr. 9. toč. 1. za zastupanje na ročištima 13.2.2025., 11.6.2025., 10.11.2025. i 13.4.2026. iznosi od po 200,00 eur (100 bodova x 2,00 eur) što ukupno iznosi 1.200,00 eur čemu je pribrojen PDV u visini od 25%, a u iznosu od 300,00 eur pa to ukupno iznosi 1.300,00 eur koliko je tužitelju pod točkom III. izreke i naloženo da mu nadoknadi i to zajedno sa zateznom kamatom od 28.5.2026. tj. od dana donošenja odluke o trošku do isplate temeljem odredbe čl. 151. st. 3. ZPP-a, a po stopi koju određuje čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine br. 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22 i 155/23) imajući u vidu da II-tuženik ove zatezne kamate zahtijeva.

U Zagrebu, 28. svibnja 2026.

Sutkinja:
Ivanka Brletić

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude dozvoljena je žalba. Žalba se podnosi putem ovoga suda županijskom sudu pisano u roku od 15 dana od dana dostave prijepisa ove presude.

DNA:

- punomoćniku tužitelja
- punomoćnici I-tuženice
- punomoćnicima II-tuženika

Broj zapisa: **9-30888-afb24**

Kontrolni broj: **09ddc-fd081-28cde**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.